

РЕШЕНИЕ

№ 337

гр. Бургас, 29.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на деветнадесети октомври, през две хиляди и двадесета
година в следния състав:

Председател: Даниела Д. Михова
Членове: Галя В. Белева
Александър Д. Муртев

при участието на секретаря Таня Н. Михова
като разгледа докладваното от Галя В. Белева Въззивно гражданско дело №
20202100502200 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба вх.№23183 от 24.06.2020г. по описа на
РС- Бургас, подадена от Д. Й. Х.- ликвидатор на „Лиам Годфри“ ООД- в
ликвидация, срещу решение №920 от 13.03.2020г. по гр.д.№9155/20г. на БРС.

С нея решението е обжалвано изцяло. Изложени са оплаквания, че
решението е неправилно- постановено при неправилно тълкуване на
материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила
и необоснованост. Изводът на съда, че във връзка с взето решение на общо
събрание за внасяне на допълнителни парични вноски, съдружникът- ищец е
извършил определената му от волеобразуващия орган вноска, предавайки
кореспондиращата ѝ сума на лице, което я е употребило според
предназначението ѝ- за покриване на текущи задължения на дружеството,
произтичащи от неплатени данъци, такси и др. към Община Созопол, бил
неоснователен. Заявява, че въпреки своевременното оспорване истинността
на протокола от проведено общо събрание от 1.08.2013г., във връзка с което е
било открито производство по оспорването му, в хода на което била

извършена графологична експертиза, която дала категорично заключение, че подписът на единия от съдружниците е неистински, съдът не изключил протоколът от доказателствения материал. Аналогично било положението с втория оспорен документ- разписка за получена сума от трето лице, с недостатъчна идентификация- Д.Ш., което експертът произволно и без обективни данни за идентификация привързал към определено от него друго лице. И при обследването на двата подписа сравнителният материал не бил представен непосредствено пред вещото лице. Въпреки успешно проведеното производство по оспорването на разписката за предаване на сумата, съдът не я изключил от доказателствения материал. От приложените разписки за внесени суми с основание заплащане на местни данъци и такси в Община Созопол било видно, че същите не са внесени от лице на име Д.Ш..

На следващо място се сочи, че допълнителните парични вноски следвало да бъдат внесени в ответното дружество и да се отразят в баланса на същото като задължения, но в счетоводството на дружеството не се съдържа документ, удостоверяващ внасянето на вноската от ищцата, нямало и разходни документи за сумата, внесена от ищцата. Сумата не била отразена в данъчните декларации на дружеството, както и на ищеца. В конкретния случай се твърдяло, че процесната сума е предадена на лице, което не било установено и с недостатъчно идентификационни данни. Акцентираща, че съгласно чл.3, ал.1, т.1 ЗОПБ, плащането на суми над 10000 лв. се извършва по банков път. Затова намира, че доколкото съществуват облигационни отношения между ищцата и лице с непосочени идентификационни данни- Д.Ш., те били ирелевантни и не създавали задължения за дружеството.

Иска се отмяна на решението и постановяване на ново, с което иска да бъде отхвърлен. Претендират се разноси за двете инстанции.

В законоустановения срок е постъпил отговор на въззивната жалба от страна на въззиваемата М. П. Г., гражданка на р.И., представлявана от адв. Жулиета Димитрова. С него жалбата се оспорва като неоснователна и необоснована. В първоинстанционното производство било установено, че между ищцата и ответното дружество, възникнало правоотношение, съгласно което ищцата предоставила на ответника 22000 лв., необходими за заплащане на дължимите данъци и такси към Община Бургас и Община Созопол. Доказано било предаването на паричните суми от ищцата на Д.Р.Ш., която водила счетоводството на дружеството и поела задължение с тези суми да

бъдат платени задълженията му за данъци и такси към двете общини. Факта на извършените плащания се доказвал с приложените 7 бр. платежни квитанции към Община Бургас за извършени плащания на обща стойност 21365,16 лв. и справка от Община Созопол за извършени плащания на обща стойност 1474,24 лв. Това доказвало реалното предоставяне на процесната сума от ищцата на ответното дружество, в резултат на което последното дължало връщането ѝ на ищцата. Ответното дружество не доказало, че е възстановило сумата на ищцата. Според въззиваемата страна, съдът достигнал до правилни заключения, които подробно обосновал с мотивите си и въз основа на които постановил правилен и законосъобразен акт. Оспорванията в жалбата били преклудирани. Не били наведени нови доказателства или нововъзникнали обстоятелства, обосноваващи възраженията на въззивника. Решението на ОС от 1.08.2013г. на въззивното дружество не било оспорено по реда на чл.74 и сл. от ТЗ, поради което правилно било прието като доказателство в производството. Според съда липсата на подпис на единия съдружник водел единствено до липса на кворум за вземане на решението. В конкретния случай съдружниците привели в действие и изпълнили решенията, с което порокът на решението бил саниран по силата на закона, поради което то породило правните си последици. Представя декларация, с която Л. Г., в качеството си на съдружник в дружеството потвърждава подписа си, положен на протокола от ОС на 1.08.2013г., включително датите, основанията и целените правни последици на документа.

Моли, решението да бъде потвърдено. Претендира разноси за въззивната инстанция.

В проведеното по делото открито съдебно заседание процесуалните представители на страните поддържат заявените от тях становища в жалбата /за въззивното дружество/ и отговора /за въззиваемата/

По допустимостта на производството Бургаският окръжен съд намира следното:

Жалбата е подадена в законния срок, от надлежно упълномощен представител на страна, която има правен интерес от обжалване на решението. Същата отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК и е допустима.

Ето защо делото следва да се разгледа по същество.

С исковата си молба ищцата М. П. Г., гражданка на р.И., родена на *****г. с място на раждане Л., е предявила против „Л. Г.“ ООД /в ликвидация/ осъдителен иск с правно основание чл.134, ал.1 ТЗ за връщане на сумата от 22000 лв., представляваща допълнителна парична вноска, направена от ищцата по силата на решение от 1.08.2013г. на Общото събрание на съдружниците на дружеството.

При условията на евентуалност е предявен установителен иск - за установяване качеството на кредитор на ищцата спрямо ответното дружество за сумата от 22000 лв., представляваща направена от нея допълнителна парична вноска по силата на решение от 1.08.2013г.

Твърди се, че на 19.08.2013г. ищцата предала на лицето Д.Ш. определена парична сума, от която 22000 лв. били предадени за заплащане на задълженията на дружеството за местни данъци съгласно решението на Общото събрание на съдружниците от 1.08.2013г. за извършване на допълнителни парични вноски на съдружниците. На 17.09.2013г. данъците били надлежно заплатени в брой на касата на Община Созопол, за което общинската администрация издала разходни документи. Съгласно решението на общото събрание на дружеството, допълнителните парични вноски били предоставени за срок от 4 години, без да се дължи лихва, като и до момента сумата, платена като допълнителна парична вноска не била изплатена на ищцата. Сочи още, че в качеството си на кредитор на дружеството е предявила вземането си по реда на чл.267 ТЗ пред ликвидатора на дружеството, но получила отказ вземането да бъде прието, с което обосновава правния си интерес от иска.

Ангажирани са доказателства, претендират се разноски.

Ответното дружество, представлявано от ликвидатора Д.Х. е оспорил иска на първо място като недопустим- поради липса на активна легитимация, тъй като се твърдяло, че сумата е заплатена на лице с недостатъчни идентификационни данни, поради което е направено искане за прекратяването на производството по делото. По същество е оспорил твърденията, изложени в исковата молба. Посочил е, че допълнителните парични вноски е следвало да бъдат внесени в ответното дружество и да се отразят в неговия баланс като задължения.В счетоводството на дружеството не се съдържа документ, удостоверяващ внасянето на каквато и да било вноска от ищцата, макар да следвало да има разходни документи за сумата,

внесена от нея, която да е надлежно осчетоводена. Посочено е още, че дадената сума е следвало да бъде отразена и в съответната данъчна декларация, съставена от дружеството и от ищцата.

Заявява, че твърдението за плащане в брой на посочената сума в размер на исковата сума противоречал на установеното в чл.3, ал.1, т.1 от Закона за ограничаване на плащанията в брой, изискване плащанията на територията на страната да бъдат извършвани по банков път. Затова и предвид липсата на документи за извършени банкови транзакции и надлежното им осчетоводяване ответникът намира, че твърдението за извършване на плащането е неоснователно.

Оспорено е твърдението за извършена от ищцата парична вноска в ответното дружество.

Оспорена е и истинността на протокола от проведеното на 1.08.2013г. общо събрание, като се твърди, че същото е неистински документ, съставен единствено за нуждите на настоящото производство. Заявява, че в него са материализирани неверни обстоятелства- че такова събрание е било проведено и такова решение е било взето. От всички представени по делото документи било видно, че съдружниците в дружеството упражнявали дейността си като съставяли документи единствено и само на английски език, а фактът на съставянето на протокола единствено на български език, който съдружниците не владеят сочел еднозначно, че протоколът бил съставен единствено за нуждите на процеса и представлява неистински документ, материализиращ неверни обстоятелства.

Оспорена е автентичността на подписа на представената разписка както по отношение на автентичността на подписа, положен от третото лице с непосочени идентификационни данни- Д.Ш., така и верността на твърденията за предаване на определена парична сума. Липсвали доказателства, че лицето е извършило плащания на задължения на ответното дружество. Претендират се разноси.

В заключение е посочено, че доколкото съществуват облигационни правоотношения със страни ищцата и трето лице, с непосочени идентификационни данни- Д.Ш., тези отношения касаели само тези страни и не създавали задължения на ответното дружество.

В първото по делото заседание ответната страна, чрез пълномощника си е конкретизирала, че оспорването на истинността на протокола на общото

събрание касае както автентичността на подписите на съдружниците, така и верността на неговото съдържание, тъй като ответника твърди, че такова събрание не е проведено, нито е предадена такава сума.

Районният съд е открил производство по чл.193 ГПК за оспорване автентичността на протокола от общото събрание, както и на разписката, и е указал на ищцата тежестта за установяване на оспорените обстоятелства.

В първата инстанция са приети писмени доказателства, както и съдебно- почеркова експертиза.

С обжалваното решение съставът на районния съд е приел, че искът е основателен по следните съображения. Приел е, че във връзка с взето решение на общо събрание за внасяне на допълнителни парични вноски съдружникът- ищец е извършил определената му от волеобразуващия орган вноска, предавайки кореспондиращата ѝ сума на лице, което я е употребило според предназначението ѝ- за покриване на текущи задължения на ответното дружество към Община Созопол. Извършената парична вноска по аргумент от чл.134 ТЗ подлежала на връщане след изтичането на срока, за който е определена. Този срок поставял падежа, от който насетне се дължи връщане на вноската, който в случая очевидно бил настъпил, което според районния съд обуславяло изискуемостта ѝ.

Съдът е посочил, че всички писмени доказателства, ценени от него са непротиворечиви, последователни и във взаимна връзка, като подкрепят ищцовата теза.

Допълнително е посочил, че по отношение на валидността на решението на общото събрание са приложими правилата на ТЗ за нищожност и незаконосъобразност /отменяемост/, съгласно чл.74 и чл.75 и др. от ТЗ, като се е позовал на ТР №1-2002- ОСГК. По делото нямало доказателства, а и твърдения, че решението на общото събрание, касаещо внасянето на допълнителна парична вноска е отменено, респективно- прогласено за нищожно на някое от основанията, посочени в ТЗ или като липсващо /невзето/. Затова съдът е приел, че оспорването на протокола от общото събрание, като частен документ /Р №107-2012- I т.о./, досежно подписа на един от съдружниците, при наличие на изявление на другия съдружник- пълноправен член на ръководния орган, ценено от съда на основание чл.180 ГПК и според функцията му, би могло да се отрази единствено върху законосъобразността на материализираното в същия решение /опорочен

кворум за приемането му и пр./, но не и за доведе до неговото незачитане като писмено доказателство. Приел е още, че липсват доказателства, ангажирани от носещата доказателствената тежест ответна страна, че сумата, за допълнителна парична вноска е върната на ищцата на падежа и към момента на постановяване на решението.

Ето защо е осъдил ответното дружество да заплати на ищцата сумата, посочена в исковата молба. С оглед уважаването на главния иск не е разгледан евентуално предявения иск – за установяване качеството на кредитор на ищцата спрямо ответното дружество за сумата от 22000 лв., представляваща направена от нея допълнителна парична вноска по силата на решение от 1.08.2013г.

При служебната проверка на обжалваното решение въззивната инстанция намира, че същото не страда от пороци, водещи до неговата нищожност и недопустимост.

Същото е постановено от законен състав на съда, в законоустановената форма и съдържа реквизитите по чл.236, ал.1 ГПК. Решението не е недопустимо, тъй като е постановено по предявения иск и в рамките на търсената от ищцата защита. Ищцата е съдружник в ответното дружество и е легитимирана да предяви иска за връщане на сумата, за която твърди, че представлява изплатена от нея допълнителна парична вноска, определена с решение на Общото събрание на дружеството. Дали същата е предала паричната вноска на лице с неясна идентификация е въпрос по съществото на спора, но не и свързан с неговата допустимост.

По същество решението е неправилно.

По делото е представен Протокол от проведено общо събрание на съдружниците в „Лиам Годфри” ООД, с дата 1.08.2012г. В него е посочено, че на същата дата е проведено заседание на общото събрание на съдружниците при дневен ред: вземане на решение за извършване на допълнителни парични вноски в дружеството за покриване на текущи задължения към трети лица. Посочено е още, че на събраните са присъствали съдружниците Л. Г. и М.Г.. Управителят на дружеството запознал съдружниците с финансовото състояние на дружеството и обосновал необходимостта от кумулиране на допълнителни средства за погасяване задълженията на дружеството за местни данъци и такси към Община Созопол. Съдружниците единодушно решили да се извършат допълнителни парични вноски както следва: от М.Г. в размер на

22000 лв., а от Л. Г.- 2200 лв. В решението е посочено, че дружеството не дължи лихви върху допълнителните парични вноски, както и че срокът за който ще бъдат направени вноските е четири години. Положени са подписи срещу имената на двамата съдружници.

Ответникът е оспорил както автентичността на подписите на съдружниците, така и верността на съдържанието на протокола относно провеждането на общото събрание и взетото решение.

Открито е производство по чл.193 ГПК за оспорване автентичността на подписите на съдружниците. Заключение на експертът Щерю Николов, извършил съдебно- почерковата експертиза е, че подписът за М.Г. е положен от нея, но подписът за Л. Г. не е положен от последния. Това заключение не е оспорено от страните, като ищцовата страна е поискала да бъде допуснато допълнително заключение относно подписа на съдружника Л. Г., след представяне на оригинал от него, което искане е отказано от съда поради това, че не е необходимо.

Пред въззивната инстанция е представено ново доказателствено-нотариално заверена декларация от Л. Г., с която същият потвърждава подписания от негово име протокол от проведено на 1.08.2013г. общо събрание на дружеството, заявява, че е подписал лично протокола и е потвърдил датата, основанията и целените последици на документа.

Тази декларация представлява частен документ, която няма обвързваща съда материална доказателствена сила- законът не предвижда, че съдът е длъжен да приеме, че посоченото в нея е вярно. Същата има само формална доказателствена сила- че изявленията в нея са направени от другия съдружник- Л. Г..

При това положение и с оглед заключението на в.л.Николов, което не се опровергава с други допустими от закона доказателства, въззивната инстанция споделя извода на районния съд, че протоколът от общото събрание на съдружниците с дата 1.08.2013г. не е подписан от съдружника Л. Г..

Несъстоятелен е доводът на БРС, че това обстоятелство е от значение единствено за кворума при провеждането на общото събрание, респективно за неговата законосъобразност, поради което предвид неоспорването му по реда на чл.74 и чл.75 ТЗ следвало да се приеме, че решението е произвело действие. Действително, оспорването на верността на протокола като

неистински документ, материализиращ неверни обстоятелства е равнозначно на твърдение за липсващо решение на общото събрание на дружеството, което според цитираното от районния съд Тълкувателно решение №1 от 6.12.2012г. на ВКС представлява твърдение за нищожност на решението на общото събрание. Следва да се отбележи обаче, че самото дружество не е легитимирано да предяви иск по чл.74 или чл.75 от ТЗ- за нищожност или за отменяемост на решението на Общото събрание, поради което не е обвързано с преклузивните срокове за предявяването на такъв иск. Ето защо не съществува пречка да го заяви като възражение по предявен срещу него иск за последиците от това решение, какъвто е иска, по който е образувано настоящото дело.

В тази връзка следва да се отбележи, че ответната страна е оспорила още с отговора на исковата молба не само автентичността на подписа на съдружниците, но преди всичко верността на отразените в протокола обстоятелства - че не съответства на истината отразеното в протокола, че на тази дата е проведено общо събрание на съдружниците и че същите са взели процесното решение. Това оспорване е самостоятелно /извън предмета на оспорването по чл.193 ГПК/, като ищцовата страна, която носи доказателствената тежест за установяване приетото решение, не е ангажирала никакви доказателства в насока установяване истинността на обстоятелствата, отразени в протокола- например с протоколна книга, воденето на която е задължение на управителя съгласно чл.143, ал.1 и ал.3 от ТЗ.

Ето защо, не се установява главното твърдение на ищеца по делото- за взето решение по чл.134, ал.1 ТЗ за внасяне на допълнителни парични вноски от съдружниците, както и че допълнителната вноска за ищцата е била определена на 22000 лв. Това е достатъчно основание за отхвърляне на осъдителния иск срещу ответното дружество.

За пълнота на изложението следва да се посочи и следното.

Дори да се приеме, че решението от 1.08.2013г. за проведено Общо събрание на съдружниците в ответното дружество е автентичен и верен документ, отразяващ прието от тях решение за внасяне на допълнителни парични вноски от съдружниците, както неправилно е приел районния съд, не са налице останалите предпоставки за уважаването на иска по чл.134, ал.1 ТЗ.

От събраните по делото писмени доказателства не се установява, че

ищцата е внесла определената допълнителна парична вноска в полза на дружеството.

Приложената разписка от 19.08.2013г., съставена от лицето Д.Р.Ш., че на същата дата ищцата е предала в брой на Д.Ш. 4000 евро ДДС за ... Грийн хилс за 04/2013; 22000 лв.- данък сгради на „Лиам Годфри” ООД и 1500 евро-Гардън бийч заем на пощенска банка, не установява твърдението, че процесната сума от 22000 лв. е предоставена на Шопова в изпълнение на решението на общото събрание и че с нея са платени данъците към Община Созопол.

На първо място следва да се отбележи, че е неоснователно оплакването на въззивника, че неправилно съдът приел, че разписката е подписана от Д.Ш. и от ищцата по делото. Видно от заключението на вещото лице Щерю Николов, подписите под разписката са изпълнени именно от тези лица, като неговото заключение не е опровергано с други допустими доказателствени средства. Несъстоятелна е тезата на въззивника, че експертът не може да работи със сравнителен материал, използван от други дела, като и становището на въззивника, че експертът произволно е направил връзка между лицето Д.Ш. и Д.Ш.. Това, че в разписката за неин съставител е посочено лице, изписано с трите му имена и без други индивидуализиращи признаци /ЕГН, лична карта и прочее/, не означава, че липсва идентичност между това лице и лицето, посочено в разписката като получател на сумата, а именно- Д.Ш., като очевидно е, че в текста на разписката е използвано галено собствено име на Д.Ш..

Ето защо въззивната инстанция намира, че разписката установява предаването на сумата от 22000 лева от ищцата на Д.Ш. за заплащане данъците на ответното дружество.

От приложените от ищцовата страна квитанции е видно, че със 7 бр. приходни квитанции на 20.08.2013 г. Д.Ш. е платила общо данъчни задължения на ответното дружество в размер на 21365,58 лв. Неправилен е обаче изводът на съда, че те са били платени за задълженията към Община Созопол, в каквато насока е било взетото от общото събрание решение от 1.08.2013г. Ясно в квитанциите е отбелязано, че се касае за задължения на ответното дружество към Община Бургас, а не към Община Созопол. Ето защо не може да се приеме, че предадената на Д.Ш. сума от 22000 лв. е в изпълнение на решението на общото събрание от 1.08.2013г. и с нея са

заплатени данъците към Община Созопол.

Следва да се отбележи още, че по искане на ищцовата страна е изискана справка от Община Созопол за платените от дружеството данъци. От нея се изяснява, че на дата 17.09.2013г. в полза на Община Созопол са платени задължения на ответното дружество за данъци и такси в общ размер от 1474,24 лв. Приложени са и приходните квитанции, от които е видно, че тази сума не е платена от Д.Ш., а от ищцата М.Г., с което се опровергават нейните твърдения, че данъците към община Созопол са платени със сумата от 22000 лв., предадена на Д.Ш.. Нещо повече, видно от приложения към исковата молба отговор на ликвидатора на ответното дружество до ищцата, последната е конституирана като кредитор на ответното дружество за няколко предявени от нея вземания към дружеството, сред които са и 1304,31 лв. платени на каса в Община Созопол, лични средства, съгласно квитанция от 17.09.2013г., издадена от Община Созопол, което означава, че липсва правен интерес от предявените искове за тази сума.

В заключение- не се установява при условията на пълно и главно доказване, че на 1.08.2013г. е проведено общо събрание на съдружниците в ответното дружество, на което е взето решение по чл.134, ал.1 от ТЗ за внасяне на допълнителни парични вноски от съдружниците, като тази на ищцата била 22000 лв., а тази на втория съдружник- 2200 лв. Не се установява и че предадената от ищцата на Д.Ш. сума от 22000 лв. е послужила през 2013г. за заплащане данъците на ответното дружество към община Созопол, в каквато насока е решението на Общото събрание. Ето защо осъдителният иск за връщане на тази сума от дружеството на ищцата е недоказан и следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Следователно, обжалваното решение следва да бъде отменено, а вместо него да се постанови ново, с което иска по чл.134, ал.1 ТЗ бъде отхвърлен.

Предявения при условията на евентуалност установителен иск за същото вземане е недопустим. Ищцата не е изложила нови обстоятелства, различни от заявените по главния иск, поради което защитата по установителния иск се поглъща от тази по разгледания и отхвърлен осъдителен иск. Ето защо производството по иска с правно основание чл.124, ал.1 ГПК следва да се прекрати като недопустимо.

Само за пълнота следва да се отбележи, че в случай, че същото би било допустимо, евентуалният установителен иск би бил неоснователен по същите

съображения, по които е отхвърлен и главния иск.

Предвид изхода на делото на ищцата не се дължат разноски.

Същата следва да заплати на ответника разноските по делото в размер на 4000 лв., представляващи платено адвокатско възнаграждение за двете инстанции. Неоснователно и неаргументирано е възражението на въззиваемата страна за прекомерност на адвокатското възнаграждение, предвид цената на предявените иски, фактическата и правна сложност на делото и извършените пред двете инстанции процесуални действия. Ето защо същото следва да се остави без уважение.

Мотивиран от изложеното и на основание чл.271, ал.1, предл.2 ГПК, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №920 от 13.03.2020г. по гр.д.№9155/20г. на БРС, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.134, ал.1 ТЗ, предявен от М. П. Г., гражданка на р.И., родена на *****г. с място на раждане Л., против „Лиам Годфри“ ООД /в ликвидация/, ЕИК:102862680, представлявано от ликвидатора Д.Х., за осъждане на ответното дружество да ѝ заплати сумата от 22000 лв., представляваща допълнителна парична вноска, направена от ищцата по силата на решение от 1.08.2013г. на Общото събрание на съдружниците на дружеството за заплащане на данъци и такси към Община Созопол.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявения при условията на евентуалност иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК, предявен от М. П. Г., гражданка на р.И., родена на *****г. с място на раждане Л., против „Лиам Годфри“ ООД /в ликвидация/, ЕИК:102862680, представлявано от ликвидатора Д.Х., за установяване вземането на ищцата към ответното дружество за сумата от 22000 лв., представляваща допълнителна парична вноска, направена от ищцата по силата на решение от 1.08.2013г. на Общото събрание на съдружниците на дружеството за заплащане на данъци и такси към Община Созопол, като **ПРЕКРАТЯВА** производството по този иск..

ОСЪЖДА М. П. Г., гражданка на р.И., родена на *****г. с място на раждане Л. да заплати на „Лиам Годфри“ ООД /в ликвидация/,

ЕИК:102862680, представлявано от ликвидатора Д.Х. сумата от 4000 лв., представляваща деловодни разноси за двете инстанции.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на М. П. Г. за присъждане на деловодни разноси.

Решението е подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните в частта, с която е отменено решението на БРС и е отхвърлен главния иск по чл.134 ТЗ.

В частта, с която е оставен без разглеждане евентуалния установителен иск и производството по него е прекратено, решението подлежи на обжалване с частна жалба пред Бургаския апелативен съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____